

Fonatok sorozat: 2.fonats – fiúk regénye

Pintér Illangó

BECSAPÓDÁS

CSK

önálló regény, egyben A fensík titka folytatása

© Pintér Illangó, 2025. (írta 12,5 évesen)

© **Illusztráció:** Kiss Bálint (13 éves), Farkas Atilla (13 éves), Guti Lilla (13 éves), Pintér Jávor (9,5 éves), Pintér Amádé (7 éves), Andics Bernadett, Csatári Izabella

© **Borítókép:** Beőthy Élő Hajnalka, Van Gogh Nemzetközi Diplomás Festő és Frezettoművész, Józsolgálati Nagykövet

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Családi Könyvek

Kiadó: Pintér Zoltán
ISBN 978-615-6758-85-9

Köszönetnyilvánítás a Beőthy Művészeti Társaságnak a megjelenés támogatásáért és az illusztrátoroknak áldozatos munkájukért.

Ajánló

Mi felnőttek hajlamosak vagyunk elfelejteni, milyen érzés gyermeknek lenni. Nos, jó hírem van számotokra! Ajánlom nektek is ezt az írást, a Becsapódást. Egyértelműen ifjúsági regénynek íródott, ámde nem csak annak a korosztálynak érdemes elolvasnia. Néha gyerekes, máskor kissé naiv, mégis olvasás közben az ember hajlamos elfeledkezni magáról. Értem ez alatt, hogy én is jártam a gleccserekben, küzdöttem a vadállatokkal, és újra élhettem azt a poklot, mely a tinédzserléttel jár együtt. Ott voltam az író (nőnek még nem nevezhető) fejében! Átéltve küzdelmeit, problémáit, kínlódásait a ma éppen felnőni készülő, nálam jóval fiatalabb generációnak. Rá kellett jönnöm, én is voltam valamikor tizenéves, naiv és ábrándokkal teli kiskamasz. Kinek ajánlom ezt a könyvet? Nos, ha már tudsz olvasni, akkor neked is! Ha már nem vagy tini, akkor azért, eszedbe jusson, milyen volt annak lenni. Amennyiben tini vagy, akkor azért! Ha már nagyszülő vagy, akkor meg azért! Hogy ne felejtsd el, a gyermekek mind kis felnőttek. Akik igenis másképpen látják a világot és ez így van jól.

Tisztelettel. A.K. András.

2025.02.25. Wolfegg, Németország.

Ui: Bár az író(leány) csupán tizenkét éves volt a regény megírásakor, egyáltalán nem finomkodtam vele, mikor átadták nekem véleményezésre az alkotását! Kőkeményen lehúztam, ahol csak szükségesnek láttam. Mégsem adta fel! Javított, ahol jónak látta és megvédte, ahol nem értett velem egyet. Meg is lett az eredménye. Ez lett a „Becsapódás”! És én büszke vagyok rá, hogy irodalmáraink soraiban tudhatom Pintér Illangó íróársamat.

A Becsapódás a Holnap Kiadó 2024-es regénypályázatán, ahol két másik nevezőt leszámítva felnőtt írók között indult a tiníró története, 125 regény közül a legjobb húszba válogatott mű közé került.

A főbb szereplők:

Alfréd: elvégezte a középiskolát, nem akar autószerelő lenni, testvérei **Niki** (gimis) és **Tomi** (elsős)

Béla: most érettségizett, szerelő szeretne lenni, egyke

Dani: 16 éves atléta, akit kollégiumba küldenek szülei, új legjobb barátja **Fülöp**, bandája a Koponya Evezők, volt barátnője **Andi**

Dominik: 16 éves cserkész, a kisebb cserkészek vezetője, ikertestvére **Dominika**, egyéb testvérei a szintén iker **Ica-Vica** (14 évesek) és **Albert-Norbert** (3 évesek), unokatestvérei **Kolos** és **Bálint**

Ágoston: 20 éves nyelvszakos egyetemista, Kínába készül cserediáknak, nővére **Réka** (egyetemista), szerelme **Göndörke**

Marcell: Ica-Vica barátnőjének, **Blankának** elsős öccse, aki Tomi barátja és együtt járnak Dominik cserkeszei közé

Lukács: egy elhivatott misszionárius

Aranyhaj-Szonja (Szöszi): egy lány, aki egy időre remetének szökött egy barlangba

Bevezető

Tüzes lángok mardosták, szúnyogszerű óriások csípték, a szikrázó, de sötét lángok feketesége marta szemét. Minden az elképzelhető legrosszabbul alakult. Lábaik összekötötték, így csak ugrálni tudott előre, de ettől még nagyobb erővel ütődött csupasz lába a jéghideg kövekhez. Cipője rég leégett.

Mindenhogy szenvedett. Vagy így, vagy úgy, de vagy a tűz égette le bőrét, vagy odafagyott lába a talajhoz, ahogy állt, és amikor tovább indult, akkor tépte le a talajról bőrét, majd a húst.

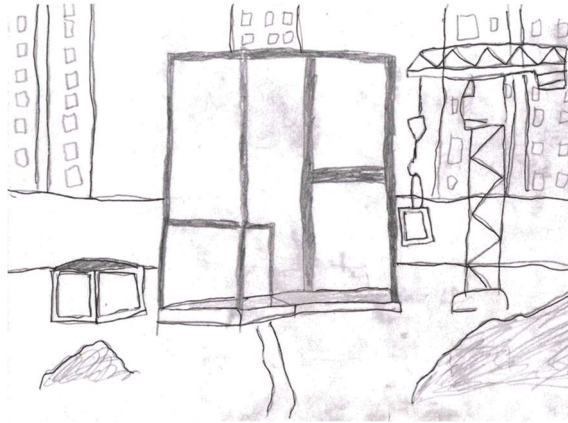
Bélát Alfréd pedig hívta, hogy menjenek a lángfaldába, iganak egy kis jegeslángot. Béla szívesen ment. Odaugrabugráltak a különleges helyre, ahol kínai fagy módjára, hidegmeleg tüzek égtek. Lilák, magasak voltak. A fiúk letörték a lángokat és elropogtatták. Így szinte egygyé lettek az állandó kínnal és már nem érezték a borzalmakat annyira. Eltöltötte őket egy különleges érzet. Ettek még és még, de a lángok nem fogytak el tördeléseik nyomán, hanem visszanőttek. Pedig sokan voltak ott, köztük Fülöp, Ágoston és Dani is.

Keserédesen üldögéltek eszegetés közben. Mindegyikük másik fajtát választott a lángokból. Amikor aztán megpróbálták felállni, odafagyott fenekükről a bőrt lehúzták a fagyok a nadrágjaik maradékával együtt. Ettől kezdve a forró lángok marását érezték erősebbnek.

Egy idő után Alfréd és Béla visszatértek eredeti rendeltetési helyükre, mert megunták a lángévést. Ott aztán csak léteztek. Mint ahogy a többiek is.

1. fejezet Építkezés

Tomi hangos csörömpöléssel kiborította a duplóit. Három dobozban tartotta őket. Egyikben a kockák, a másikban állatok, emberek, a harmadikban más, különleges vagy nagyobb méretű

formák, mint például kupola, szék, bicikli. Épp új barátjával, Marcellel kezdtek játszani, akivel az egyik nyári bejárós táborban ismerkedett meg, és akit ma a közös napközbeni program utáni koraestére áthívott magukhoz. – Én hordom, te meg építs, jó? – kérte és már csatlakoztatta is a traktorjához az utánfutókat. Hármat is összefogatott, majd mindegyik tetejére ráerősített egy lapot, hogy nagyobb legyen a raktér. Már is pakolta rá a cuccokat: egy csomó kerítésdarabot, kockát, állatot. Marcell rákiáltott:

Kiss Bálint rajza

Marcell és Tomi

Csatári Iza képei –

- Te! Állj le! Hisz ki vezeti a géped? – mutatott az üres vezetőfülkére.
- Ja, Attila lemaradt! – ezzel már be is ültetett egy férfifigurát. A másik bácsi alakot, Tódort is berakta egy markolóba. A szoba közepére hordott első szállítmánynál aztán kiáltozni kezdett játszópajtásának:
- Elszökik az oroslán, mert nincs még ketrece! Akkor miért hoztad?! – gyorsan belenyomkodta a kissé túl nagy figurát egy vasúti kocsiba és már építették is az ólat közösen a fiúcskák.
- Amikor elkészült, jobb disznóólnak, mint oroslánlakhelynek vélték, így végül malacokat telepítettek bele. Így még öt percig hajléktalan maradt a vonatban acsarkodó fenevad. Miután letudták a vadállat elhelyezését, a következő körben gyorsan összeillesztették a kerítésdarabokat, majd belepakolták az akkor érkezett lovakat és teheneket. Aztán a tanya közepére egy templomot kezdett építeni Marcell. Ekkor érkezett meg Tomi ismét új rakománnyal:
- Hú, de lassú megkerülni az egész ipari parkot! Miért középre építet a templomot? Oda jobb lenne egy ház. Köré meg az állatok. Nem?
- De Ica és Vica azt mondta, Isten a legfontosabb. Akkor legyen középen a háza is. Így logikus.
- Ők kik?
- A nővérem, Blanka, legjobb barátnői.
- Hát jó, nekem ezt még sose mondta senki – hagyta rá a másik, és építették is tovább a farmot. Helyet kapott még nyúl- és kutyaól, baromfiudvar, kecske- illetve birkakarám, szamáristálló, medveketrec, fókaúsztató. Meg még egy hatalmas lapos tetejű garázs is. Épphogy belefért a sok utánfutó, traktor, markoló, homlokrakodó, eke, borona. Ekkor csapott homlokára Tomi.
- Valamit elfelejtettünk! – kiáltotta.
- Mit? – nézett fel Marcell.
- A tanyaházat!

– Tényleg! – utánozta a kézmozdulatot barátja. – De hova fér? – csüggedt el a zsúfolt szobán végigtekintve, ugyanis a gyerekszobát szekrénytől szekrényig befedő, tarka szőnyegének egészét beborították építményeikkel.
– Legyen... csak egy kiülő a garázstetőn!
– Jó! – nevettek fel mindketten.

A szélén korlátot emeltek, miután minduntalan leestek a székek. Majd hamarosan kikerült három asztal is a teraszra. Kettőre lábost, kettőre kancsót helyeztek. Csakhogy nem volt annyi székük hozzá, mint ahány emberük, így a babakínézetűeket babakocsikba és bölcsőkbe helyezték, amelyeket anyukák ringattak, tologattak. De még így sem maradt elég ülőhely, ezért vita támadt, kik ne telepedjenek le.
– A munkásoknak kell leülniük, mert ők dolgoztak! – szögezte le Tomi végül határozottan, és ezzel eldőlt a kérdés. A kimaradt két kisfiúfigurát biciklire rakták, ezzel megoldva elhelyezésüket. Három indiánt a korlátra ültettek, mondván ők úgysis ügyesek. Majd egy pántos nadrágos fiút egy talicskába tuszoltak szék helyett. Az is jó lesz! Ezen jót kacagtak.

Ekkor csörgött a telefon időzítője. Marcellnek haza kellett mennie.

– Még pár perc belefér! – kiáltotta Tomi, ezzel a fiúk kirohantak a tágas nappaliba, ahol a vastag szőnyegen egy gyors búcsúzó birkózásba kezdtek. Tomi teljesen kimelegedett a játékban. Kerek arcán végigfolyt az izzadság kis cseppekben kiindulva szőke tincsei közül. Nem sokára anyukája is előkeveredett.

– Itt egy pohár inni, aztán gyorsan hazaviszlek! – szólt Marcellhez és már ültek is be az autóba.

– Megcsináltad, ugye, a cserkészfüzet feladatait? – kérdezte az ősszel elsőt kezdő kisfiától, amikor visszaért.

– Igen, már mondtam – sóhajtotta, mert vagy negyedszerre kérdezték meg nem is figyelve a válaszra. Anyukája most is fél kézzel munkahelyi email írt, másikkal pedig épp az esti mesefilmet indította a tv-n, miközben a vacsorakészítésen járt az agya.

Fél kilenc körül Tomi lefeküdt aludni. Az éjszaka közepén arra ébredt, hogy csörög a telefon. Majd anyukája sietős beszédét hallotta. Gyorsan az ajtóhoz szaladt és odatapasztotta a fülét.

– Aha – kapta el szavát még. – Megyek máris a kórházba! – ezzel hallotta az ajtót csapódni.

Apukája valahol máshol aludt aznap, hogy hol, azt nem tudta pontosan. Talán üzleti úton volt. Nővére sem volt otthon, mert buliba ment. Bátyja a Bükkben nyaralt. Kicsit szorongott, hogy egyedül van otthon és nagyon aggódott, vajon melyik távollévővel lehet gond. Mennyire súlyos vajon? Félt. Hirtelen a megszokott szoba csendje és sötétje ijesztő rémálommá vált számára. Nyitott szemmel feküdt az ágyában. A lámpát felkapcsolni sem mert felkelni.

Szerencsére nemsokára egy autó fékezett a házuk előtt. Lépteket hallott. Ettől felbátorodott. Kinyitotta szobája ajtaját és kilépett a folyosóra, kíváncsiság furdalta az oldalát. Niki állt ott, nem az anyukája. Háttal fordult neki. Éppen meggörnyedten a fogásra támaszkodott. A ruhája nagyon koszos volt. Lófarakba fogott szőkés-barnás haja szétállt és kócos lett, bár általában ez nem volt jellemző a magára sokat adó lányra.

– Niki? – suttogta halkán Tomi. Az felkapta a fejét és végigtörölte a fekete gombszemén. Sírt. Kicsit tutmán kérdezte:

– Tomi! Mit keresel te itt? Miért nem alszol?

– Anya elment valahova. Talán kórházba. Azt hiszem, azt mondta a telefonba. Valaki hívta – felelte. A lány megdöbbsent. Majd tárcsázta a szülőket. Rövid beszélgetés után jelentette:

– Alfréddal van valami, nem komoly. De most neked irány az ágy! – terelte a kislányt a helyére.

2. fejezet Suhanó árnyak

Alfréd futott. Futott az esti szürkületben, a bükki erdőrengetegben. Rémesen érezte magát. Ujjából csorgott a vér, pontosabban ömlött, akár a hömpölygő Duna. Hátranézett.

– Végre nem követ! – sóhajtotta, majd lerogyott egy fatönkre. Megvizsgálta az ujját. „Hát, ez jó mély!” – gondolta. – „Pompás. Ezt jól megcsináltad magadnak! Itt vagy az erdő közepén,

Farkas Attila rajza

mindjárt sötét, csak mert egy kiscsaj elbánt veled és belevágta kését az ujjadba!” „De miért is?” – szólalt meg benne egy másik hang. „Ki is támadott meg kit? Te őt, vagy ő téged?”

Nagyot káromkodott, majd megpróbálta az ujjára terelni figyelmét. Ez nem volt nehéz, mert iszonyatosan hasogatott. Egyre csak csorgott a vörös folyadék. Elkezdett az egész keze zsibbadni. Fogta, letépett pólója széléből egy darabot, és rátekerte, nehogy elvérezzen itt, a semmiben. Azt se tudta, hogyan tartsa, hogy ne legyen

Csatári Iza – Alfréd

belőle nagyobb baj. A ruhadarab gyorsan átázott, így szétszedte az egész trikót. Előkapta a telefonját, hogy segítséget hívjon, és GPS-ével megtudja, hol van. Mert fogalma sem volt, merre is lehet, mennyit futott, és meddig. De a készüléket még be sem kapcsolta, amikor megállt a keze: mit mondjon? Mi történt? Ezt, ami történt, nem mondhatja el! Képtelenség! „Milyen szép is az Aranyhaj! Olyan kívánatosan kecses, mint egy vadmacska. De jó lenne igazán megismerni és úgy megölelgetni!... De tényleg! Ki is lehet? És mit keres itt? Egyedül?” – gondolta. „Mindegy. Én csak faragtam és megvágтам a kezem, majd ijedtemben eltévedtem!” – találta ki a fedősztorit. „Opsz... nincs térerő! Nincs világhálózat!”

Céltalanul állt fel. Most már valóban megrémült. Körbenézett. Hol az az út, amin jött? Bizony eltűnt! Vagyis nem is volt. Csak egy kis őzcsapást, vagy vaddisznójáratot látott.

Valami megreccsent a bozótban. Hirtelen szörnyű csend lett. Nem is. Hangzavar. Minden bokorban szellemek és árnyak lopództak. „Lehet... lehet az a lány egy... egy... egy varázsló? Hiszen egyedül volt az erdő közepén! Egyes egyedül! És nem úgy tűnt, mint aki fél! Egy boszorkány, aki rám uszította az alvilági lényeket! Mint ahogy azt a látomást is! A bosszúja nem engedi a netet működni! Üldöz és el akar kapatni a démonaival!” – az utolsó szavakat félhangosan mondta ki.

A cserjésben ismét megreccsent valami. Félve arra kapta a fejét, de nem látott a sötétben semmit. Annál kísértetiesebb volt minden, minél kevésbé tudta kivenni a dolgok körvonalait. A mobil gyenge lámpájának fénye alig hatolta át az éj sötétjét.

Alfrédnek eszébe jutott a videójáték, amit aznap reggel játszott. Fülébe lopódzott a kísérteties háttérzene a szellemekkel teli, ködös tájon, aztán az ellensége piros foltokban folyó vére, majd amikor a házfal mögül árnyként előlépett egy másik játékos fegyveres figurája, akit hamar leterített és vértócsába fagyasztott. Most a képernyő megelevenedni látszott. De csöppet sem tűnt olyan szórakoztató mulatságnak átélni ezt, mint lejátszani a gépen.

Lepergett előtte ismét az események sora. Az a bűbájos, mégis hihetetlenül erős leány!

Az erdő ismét zörrent egyet. „Valaki figyel!” – gondolta remegve Alfréd, amint megtett egy újabb lépést. „Ahogy én követtem őt!” – hiába férfisága, félt még a saját lépésének zajától is.

A fák közt kikukkantott az ezüstös ég. A csillagok ragyogtak, középen a hold vöröses fehéren izzott. Vakító fénye maga körül elnyomta a csillagok világát. A fiú megborzongott. Teli hold! A szellemek éjjele! A gondolatra, mint egy nyomatékként, zörögni kezdett valami a háta mögött. Futásnak eredt rémületében. Azt hitte, egy kísértet épp a nyakát akarja lekasabolni. De ha megfordult volna, és nem úgy viselkedett volna, mint egy félőrült, láthatta volna, amint egy szarvas csörtet végig az erdőn.

Ismét futott, bár igazából jártányi ereje sem volt a megerőltetéstől és vérvesztéstől. Egy meredek hegyoldalba ütközött. Megállt és lihegett. A kötszer megint átázott, így a maradék pólót csavarta rá, amit eddig a markában szorongatott. A szúnyogok marták, mert megállt és felső testén nem volt ruha.

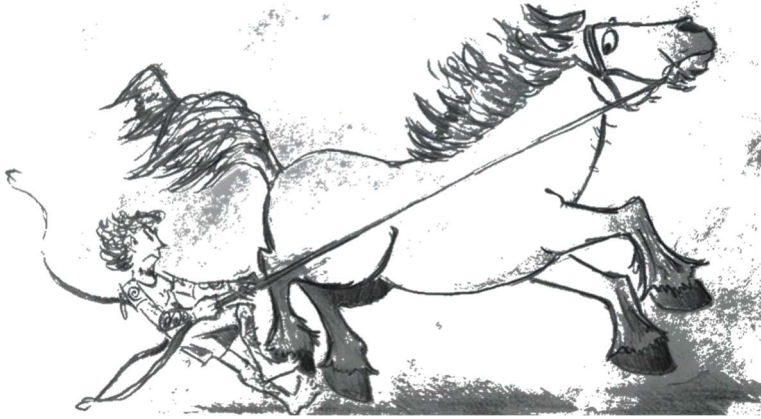
Nekiindult a hegynek, gondolva, ott talán lesz térerő a magasban. Ám lábai alatt kipörögtek a kavicsok. Átesett egy

kidőlt fán, mert nem vette észre az éj feketeségében.
Elkezdett lefelé gurulni a hegyoldalon, neki egy fatörzsnek.
– Szelleme! – visította túlfűtött agya teljes erejével. A zuhanáskor beütötte az ujját és ettől fájdalmában is ordítani kezdett.
– Mi folyik itt? – hallott ekkor egy mély hangot.
– Ááá! – kiáltotta, amint megpillantotta a közeledő fénycsóvát. – A fődémon? Segítség! Távozz tőlem, Sátán!
Észvesztett rohanásba kezdett, de most nem fel, hanem szintben a meredek mellett. Mögötte futó léptek hallatszottak. Szeme akaratlanul is leolvasta villogó karórájáról az időt: éjfél. Gyorsabb iramba igyekezett kezdeni, de felbukott és elterült a földön. Üldözője utolérte. „Itt a vég!” – gondolta Alfréd.
– Maga mit keres itt? – hajolt a fekvő alak fölé egy terepruhás férfi. Alfréd arrébkúszott, majd szembefordult vele, és reszkető hangon rákezdte:
– Eressz, te alvilági lény! Kegyelmezz! Eridj a pokolba! – hadarta.
– Mit beszélsz? Honnan veszed ezeket, fiam? – az ismeretlen megerőltette magát, hogy fel ne kacagjon.
– Ember vagy?
– Igen, az vagyok. Mi más is lennék? Hogy jönnek ilyen gondolataid?
– Egy barlangi banya elátkozott!
– Tessék? – csodálkozott az erdész.
– Nyissz! Csatt, kés! Aú! Az ujjam! Aranyhaj utánam – Alfréd úgy beszélt tömondatokban, mint egy hároméves. Rég elfeledte az álcátörténetet, amit kitalált.
– Te sokkot kaptál, úgy megijedtél – állapította meg az erdőőr.
– A húgomat akarom! Niki! Jaj, meghalok! – mutatta az ujját.

– Tyúha! Ezt meg kéne mutatni orvosnak! – csodálkozott el az erdész. – Gyere velem! – segítette fel a még mindig remegő fiataalt.

Csendesen sétáltak egy olyan száz métert, majd beszálltak egy terepjáróba. Hosszasan zötyörögtek, mire elértek a miskolci éjjeli klinikára. Az orvosok már a faragós beszámolót hallották, ahogy kezdett Alfréd tudata kitisztulni. Az ujját bevarrták, bekötötték, lefertőtlenítették. Aztán felbukkant idegeskedő anyja, majd valahogy hazakeveredett. Álmosan dőlt be az ágyba, és megfogadta, hogy soha, de soha többet nem enged a vágyainak és tisztességes életet fog élni. Lenyugvás előtt még váltott pár szót húgával és hálásan állapította meg, hogy épségben hazaért bulijából, ahol annyi sérelem érte csak, hogy nagyon koszos lett a ruhája egy felelész vagy mersz játék közben.

3. fejezet Az elszabadult ló

Andics Bernadett rajza

A sportteremben fülledtség honolt, pedig már szeptemberben járt az idő. Az iskola beköszöntött a diákok legeslegnagyobb szomorúságára. A rendszeres edzések kezdetét viszont nem sajnálta Dani. Szerette az atlétika gyakorlatait, amikben szabadon engedhette energiáit. Erős testalkata volt, izmos, csöppet sem kövér. Barna haját egyik oldalt hosszabbra vágatta, míg a másikon rövidebbre lépést tartva a divatos féloldalasan menő hajviseletekkel. Igen ügyes és kitartó is volt edzője öröme. Mindig ő csinálta a legkészségesebben a legnehezebb feladatokat. Élvezte izmai minden mozdulatát, hatalmat érzett, büszkeséget, ahogy megélte erejét, feszegette korlátait. De most gondok nyomasztották. Azt-az-An-dit!” – gondolkodott ütemesen, miközben bemelegítés közben rántogatta hátra, majd előre karjait: „Mu-száj-volt-sza-kí-ta-ni.-A-gyá-ra-men-tek-a-szen-tek” –

Csatári Iza - Dani

guggolt, majd emelkedett fel. „Kár-ér-te,-jó-nő-ci-volt! Nem-úgy,-mint-ez-a-má-sik-csaj!” – csinálta a haspréseket. „I-ga-zán-csa-po-dár-ez-a-Vi-ki,-hogy-má-ris-ott-ha-gyott-és-egy-ből-új-pa-lit-sze-dett-fel!” – lihegett, ahogy ugrott a rúd felett. „De-ez-van,-majd-ke-re-sek-mást!” – zakatolt az agya futás közben.

Vége lett az edzésnek. Épp jókor, mert rendszeren kifáradt, megszomjazott és úszott az izzadságban. Hangosan beszélgetve rontottak be a többi fiúval az öltözőbe.

– Mi van, haver? Játszunk, majd délután a gépen? – vetődött oda mellé Jancsi.

– Jó!– vetette oda és lekapta átázott pólóját. – Roli, te jól elbénáztad azt a szaltót! – szólt oda egy kissé nyeszlet fiúnak.

– Amúúúgy... tényleg! – kiáltotta valaki. Erre kitört a ricsaj, majd hirtelen csend lett, mindenki kifogyott a szóból.

Kigúnyolódták magukat, Roli sem tudott mit mondani, mert tényleg ügyetlenkedett.

– Fúj! Miki, milyen büdös a hónaljad! – ordította valaki hirtelen.

– Az enyém büdösebb! – hancegett Roli. Mindenki elkezdte egymás bűzét mérgetni. Versenyt is rendeztek: ki a legbüdösebb?

A pályázatot mindegyikük közül a legdagadtabb Ádám nyerte. Megpróbálták felkapni, ahogyan a tévében látták a bajnoki ünnepléseket, de nem bírták el. Majdnem leejtették, mire elkezdtek harsányon röhögni, felbolydult ismét az egész társaság. Erre ünneprontóan beszólt a helyiségbe Artúr bácsi, hogy fogják be és siessenek, szeretne végre bezárni.

Dani lazán vállára dobta a sporttáskáját, majd megindult kifelé kezében a telefonjával. A készülék kisméretű volt, de igazán felvágós, vastag, fekete tokos. Megnézte az üzeneteit. Anyja írt, egy haverja, meg Andi. „Már vártam. Egy hónapja szakítottunk, de még mindig nem jött, hogy *Dani kérlek, fogadj vissza, ne vesszünk már össze örökre, kérlek!* Mindjárt megnézem!” – sóhajtotta. Szerette azt a lányt a maga módján és hiányzott neki.

Anyukáját elintézte azzal, hogy mindjárt hazaér, és igen megírta a dögát és igen, nem sikerült túl rosszul. Zsoltinak is csak annyit írt, hogy tényleg fincsi volt az ebéd a menzán, meg hogy jó hétvégét. Aztán jött az ügy, amit már hiányolt. „A csajok szinte mindig vissza akarják könyörögni magukat. De nem hagyom magam!” – erősítette magát. Megnyitotta az üzenetet.

– Hali

babát várok

tőled – olvasta döbbenet.

Dani megtorpant az út közepén. „Mi van? Nem, ez nem lehet! Biztos csak álmodom!” – kirázta a hideg, de a tenyere izzadt. Állt ott, mint akit villámcsapás sújtott, csak meredt maga elé, majd fáradtsága ellenére hirtelen futásnak eredt. Zsebre vágta a készüléket és futott, egészen hazáig. Otthon anyukája meleg étellel várta.

– Na, mi volt a suliban? – faggatta.

– Semmi – dünnyögte. Megtúrta a kajáját, de alig evett egy-két falatot. Felment a szobájába, lefeküdt az ágyba és nézte az üzenetet. Most mit feleljen? Hirtelen ismét villant a képernyő.

– Musz töröljem az üzit az ősök miatt – írta Andi. –
Olvastad?

Dani érezte, valamit felelnie kell.

– OMG – pötyögte. Andi erre az összes üzenetet visszavonta.

– Mi legyen? – csippant a teló újra.

– goz se – írta a fiú lazán, de belül kavargott. Végül folytatta:

-vetesd el

fizetem

– Neeem!

Nem lehetsz ilyen! – erre csak ennyit válaszolt:

– de

– ez egy cucci-muki baba

nem ölöm meg

– nem érdekel

egy sejtcsomó

a tied

– A tiéd is!!! – erre aztán igazán nem tudta, mit mondjon. Félt, mi lesz, ha ezt valaki megtudja. És, hogy Andi meg akarja tartani? Mit kezdjen két gimis egy gyerekkel? „Na, nem!”

– Komolyan

Írj!

Na! – jelzett a képernyő.

Szinte érezte Andi tekintetét, ahogy könnyekkel áztatott arccal várja a támaszt. Egy hónapja együtt csinálta volna vele végig ezt a cirkuszt. Persze nem a megtartást, de mellette maradt volna a balhében. Mert Andi gyönyörű, menő kiscsaj volt. De most már nem. Már egy dilis. „Minek is kezdett el lelkezni meg papolni azzal a szenteskedő csávóval?!” – gondolt vissza a fiú.

Ha valaki vagány akar maradni, de nem tudja egy helyzet megoldását, azt tette, hogy közömbös számára, és elfedni bizonytalanságát, inkább beszél. Dani is az ilyenek közé tartozott. Meg is fordult a fejében, hogy odavágja: „Köszönd az Istenednek!” – de végül nem merte megtenni. Hiszen az ő magva is.

– nem tud semmit

hagyj

nem lesz en dolog – petyegte idegesen és kilépett.

Tétovázott egy kicsit, aztán rákoppintott a tiltás gombra. Biztos? – kérdezett vissza a Facebook. Újabb kattintás. Mit tehetett volna? Feküdt az ágyán és bámulta a plafont.

Hirtelen egy budapesti pályaudvarra került. Minden falat plakátok díszítettek, amiken rövid felirat díszelgett pirosan:

– Lukács Dániel apuka! Tóth Andi anyuka!

Amikor magára nézett, meglátta: ruhájára van nyomtatva a neve.

Egyszerre csak rezegni kezdett a telefonja.

Megdörzsölte a szemét. „Hát, én bizony elaludtam!” – nyújtózkodott. Megállt a keze a levegőben. „Apa vagyok!” megrázta a fejét. „Csak álmodtam!... De nem!”

A mobil újfent megrezdült, ám nem ex-je írt, – nem is írhatott a tiltás miatt – hanem Jancsi.

– Hahóóóóó
raérsz?

– jesz – kattintgatott félkézzel. Ráment a megfelelő menüre és bepittyantotta játékbeli nevét: DaaNii. Megpillantotta Jancsit is a képernyőn.

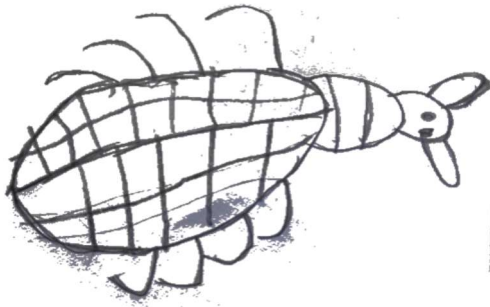
– kinyírlak! – írta neki, majd teljesgázra kapcsolt. De Jancsi sem volt tétlen, száguldott rakétaként, meg is gyilkolt egy-két játékost Dani csapatából. Gyorsan ő is üldözőbe vett egyet, kergette falakon és labirintusokon át, de az kereket oldott, így egy másikat sikerült csak lelőnie. Végül aztán Jancsi esett el előbb egy ismeretlen golyójától. Újabb játékmenet következett, mígnem Danit vacsorázni hívták.

A tejbegríz rengeteg fahéjjal máskor a kedvence volt, de ma nem esett jól neki, hiába hagyta szinte ki anyja ebédjét is. Hamar felállt, elköszönt, majd ismét szobájába indult. Édesanyja kutatón nézett utána. „Csaknem beteg lesz?” – morfondírozott.

Dani végigment a folyosón, bekanyarodott és leült a foteljába. Játszott még egy kicsit a gépen. Nem akart a gondolataival egyedül maradni.

Amikor feleszmélt, a ház kihalt volt, már mindenki lefeküdt aludni. Kiosont az esti hűsbe és futásnak eredt. Rohant az utcákon cél nélkül, míg az éjfél el nem harangozták. Akkor hazament, lefeküdt, s egyből elnyomta a felszabadító álmot.

4. fejezet Cserebogár cserkészek

Pintér Amádé rajza

Dominik leintette a kicsi cserkészeket, akik izgatottan tervezték az aznapi feladat menetét lelkesen kiabálva, fickándozva, izegve-mozogva,

akár a sajtukukacok. Egy

asztal mellett ültek két padon a Bükk lábánál, egy apró tisztáson. Nem esett az eső, így kint foglaltak helyet. Hogy fel ne fázzanak, párnákra telepedtek, mivel őszi szombat délután lévén eléggé hideg volt már, ezért is talált ki a csoportvezető fiú főképpen mozgós feladatokat Dominikával, az ikertestvérével együtt. A kisiskolás csoportot elméletileg három tizenéves vezette, de most egyikük nem tudott jelen

Csatári Iza – Dominik

lenni, ezért ezúttal csak ketten vezényeltek.
– Figyeljetek! Először készítünk tomwahokot, majd kincset keresünk, jó? – kérdezte Dominik komolyan, persze előre tudva a választ. Minden szem részegeződött, rá, a világos, már-már szőkébe hajló hajú, szintén világos, de égszínkék színű szemű, kicsit kerek arcú, alacsony fiúra, és a hasonló ikertestvéreire, aki abban különbözött,

hogy a haja derekáig omlott és kissé vékonyabb csontozatúra lett teremtve.

– Jó! – rikoltotta egyszerre, lelkesen tizenöt kis torok kérdésére.

– Rendben, akkor keressetek nyelet a szerszámaitokhoz!

Szétszéledtek a gyerekek. A tarka avartól ropogó erdőből hoztak ágakat. Ebben Dominika volt segítségükre.

Dominik egy kicsit elgondolkodott addig. „Milyen forgalmas délelőtt is volt, alig értünk ide! Miskolcra Budapest és vissza, aztán azoknak a régi iratoknak a története! Hogy is találhatta meg így Ica és Vica, meg a többiek!” – de nem tudott tovább morfondírozni húgai élményeiről, mert megérkeztek az első ágak. Gyorsan méretre fűrészelte őket, majd kiosztotta a kicsik közt. Ezt a műveletet a gyerekek csak nézték, mert élesen csillogott a szerszám éle.

– Most pedig, – mondta Dominika. – itt vannak ezek a kartonpapírok, a sablon alapján vágjátok ki a tomwahok-fejeket!

– Nem is kőből lesz? – biggyesztette le száját Tomi.

– Hogy lekasaboljátok egymást?! – nevetett fel Dominik.

A vágásban itt-ott segíteni kellett a nagy ovisoknak, elsősöknek, másodikosoknak, akikből összegyűlt a csapat. Néhányan elkezdtek ragasztóval felragasztani a darabkákat, de Dominiki rájuk szólt:

– Cserkész Cserebogarak! Ezt nem így kell! Rákötjük! A ragasztó nem tartaná meg elég erősen és akkor felfalnának titeket a farkasok! Csak, ugye, a kötözéshez kell a múltkor tanult csomó. Ki emlékszik még, hogy kell megkötni?

Páran magasba emelték a kezüket, de nem egy gyerek csak csóválta a fejét. Nekik az ikrek megmutatták újra a módszert és lelkükre kötötték, hogy most már ne felejtsek el a tanultakat.

A végén színes madzagokat is rögzítettek a játékfegyverekre díszként, majd kezdődhetett a kincskeresés élvezete. Piros szalagokat kellett keresni a fák között, míg el nem jutottak a célig.

Dominik megint el tudott gondolkozni. Kiderült, hogy mind rokonok egymással, beleértve egy remetének elszökött lányt is, akivel húgai keresték titokban az iratokat. „És most jön a lényeg!” – fokozta magában az izgalmat, amikor megszólalt a mellette lépkedő Dominika, mintha csak belelátott volna gondolataiba. – Amúgy, olyan fura, hogy ilyen kicsi a világ... – folytatta volna még fivéréhez intézett szavait, de odalépett egy kislány. Kócos, barna haja felborzolódott kipirosodott arca körül.

– Dominika! – kiáltotta. – Dominika! A Laci talált egy gombát! Megnézed?

Gyorsan odaindultak a nagyok. A gyerekek már a nevezetesség köré sereglettek, és csendben nézték.

– Ugye, nem nyúztatok hozzá? – kérdezte Dominik.

– Nem! Szóltam! Tudjuk, hogy veszélyes lehet – kiáltotta az egyik lurkó.

– Ügyesek, okosok vagytok!... Lássuk csak! Ez egy csípős fűszergomba – jelentette ki Dominika.

Továbbindultak, egy-két gyerek kicsit elszontyolodott a válasz hallatán, hogy nem lehet rendesen megpirítva-kirántva megenni felfedezettjüket, de a következő piros cetli feldobta a kedélyeket. Egy kanyar után kiértek egy másik tisztásra, ahol egy

nagyobbakból álló fiúcsapat tábortűzön süített pillecukrot. A gyerekek megnyalták a szájukat, de bőszen tovább kutattak piros újabb szalagok után. Dominika felnevetett.

– Nem kell tovább keresni! Itt a kincs! – rikkantotta, mire a kicsi nyáj köré sereglett.

– Itt van! Majd kiszúrja a szemeteket! – kacagott már Dominik is.

– Hol? Hol? – pördültek meg a kicsinyek. Hirtelen Marcell megtorpant.

– Kérdezzük meg azokat a nyársaló fiúkat, hátha elvitték!

– mondta izgatottan. Ezzel már ott is termett az egyik sütögető mellett.

– Szia, fiú! Nem láttad a kincsünket? Ugye nem loptátok el? – vágta ki magát.

– Dehogynem láttam, legényke – viszonzta az a köszöntést. – nekünk kellett elrejteni, csak közben megdézsmáltuk egy kicsit.

– Tényleg? Hova raktátok? – lelkesedett kerekre tágult szemekkel a gyermek.

– Tudod, mit? Hívd ide a többieket is és akkor elmondom – felelte a nagy komolyan.

– Gyerteeek! – visította iszonyú éles hangon erre a kis szeleburdi. Hamarosan mindenki ott termett. A Dominikrek is odaandalogtak.

– Kettő kincs van. Az egyik éppen itt, az orrotok előtt. Kiszúrja, vagyis kiégeti a szemeteket.

– A tűz? A tűz a kincs? – kérdezte bizonytalanul Tomi.

– Igen! A tábortűz! – tapsolta meg a kincsek eldugója fülig érő szájjal. – A másik is közel van. Éppen Berci kezében.

– Ki az a Berci? – kérdezte egy kislány.

– Egy fiú. Keressétek meg!

– De ez nem ér! – ellenkeztek páran, mégis hamar szétszéledtek az ücsörgők köre mentén és mindenkire odamentek a kérdéssel: „Szia! Te vagy Berci?”

– Mi van, ha úgy elbújt, hogy nem találjuk meg? Vagy ha elfut? – kérdezték közben egymástól. De semmi ilyesmi bonyodalom sem történt. Két-három perc múlva az egyik gyerkőc felkiáltott diadalittasan:

– Itt van! Megtaláltam!

A kincs Bercinél a hatalmas zacskónyi pillecukor volt, amit meg lehetett sütni a tűzön.

Ezalatt Dominik folytatta az előadást magában. „Tehát, most jön a lényeg! Köszönöm, köszönöm, köszönöm, köszönöm, Istenem! Kérlek, legyen az az akaratod, ami nekem is! Kérlek, kérlek, kérlek, kérlek, Uram!”

Miután elmormolta magában imácskáját, kissé megnyugodtak pergő gondolatai. Ő is egy pillecukor után nyúlt, nyersen bekapta, aztán segített a kicsiknek a lehetőleg kézmozgás nélkül kivitelezendő finomságkészítésben, ami igen bonyolult feladatnak bizonyult ennyi kisgyerek esetében, akik pont most, egyből akartak minden lehetőséget kiélvezni. Főleg Marcell szeleburdiskodott már megint, aminek köszönhetően Tomival együtt majdnem a tűzben kötöttek ki. De csak majdnem.

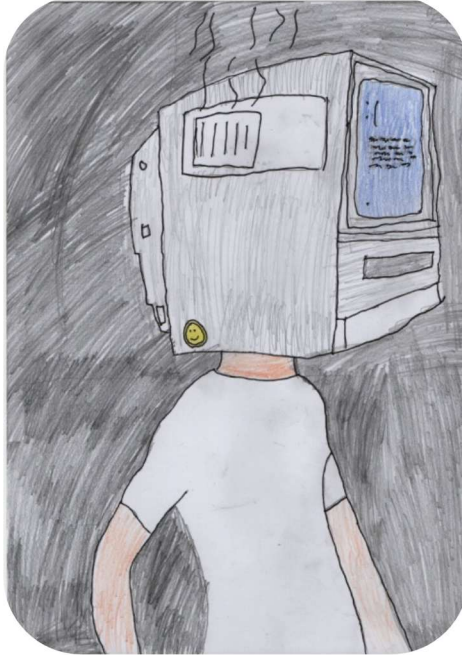
Ahogy alkonyodott, lassan-lassan megérkeztek a szülők. Amint minden picurka eltűnt, Dominika is elindult a nagy cserkészlányok programjára, amit ezen a napon máshol rendeztek, Dominik pedig előhozta rejtekhelyéről hálósákját és hátizsákját, ami telis-tele volt különféle felszereléssel: zseblámpát, gyufát, gyújtót,

vizet, bicskát meg még sok más cuccot is találhatott benne bárki minden nagyobb kutatótehetség nélkül is.

Megérkezett még pár felnőtt cserkészvezető. Mind letelepedtek a nagyfiúk tábortüze köré. Elnótáztak pár vidám éneket a lobogó lángok mellett, majd indulhatott az éjszakai kalandtúra...

5. fejezet Gépezeti hibák

Béla forrongva vágta be maga után a kertkaput. Még ilyen! Neki semmi sem sikerül! Azt akarják a szülei, hogy orvos legyen! Nem veszik észre, hogy ez egyáltalán nem neki való? Még, hogy ő! Ő... ő, aki otthon a jófiú, aki volt olyan kuka, hogy beadta a felvételi lapot és... felvették! Egy hónap múlva elkezdődik! De ő ezt nem akarja! Egyetem? Ötévnyi magolás az okosok közt! Nem, soha! Autószerelő akar lenni! Azaz a szülei szerint egy lenézett, senkiházi, aljamunkás... Szétvetette a düh.

Kiss Bálint

Aztán, most még mind a két szép lány is faképnél hagyta! Pedig olyan jó lett volna hozzásimulni, érezni puha bőrét és elfeledni az élet nagy gondjait tűzésben! Kiereszteni a gózt, megkönnyebbülni! Azt a gaz kiscsávót! Mit jön ahhoz, hogy tönkre tegye az estéjét! Odatolta a képét, és beszólt, mire a második csaj is otthagya. Felháborító!

Dühösen, nagy léptekkel szedte a métereket, szinte futott. Nem telt bele negyedóra és szülei háza előtt állt.

Csatári Iza – Béla

Zsebéből előkotorta a kulcsát és kinyitotta a tekintélyes ház kapuját. Újépítésű volt, nagyméretű, amolyan szürke-fehér-fekete szögletes stílusú. A ház fala világosszürkén magaslott, tetejét sötétszürke cserepek borították. A kerítés alapzata fehér, a lécei feketék. Az épületben sötét honolt, ő észrevétlenül tűnt el szobájában. Még mindig fortyogott.

Idegességében előkotorta szerszámos ládáját, hiába járt éjjelre az idő. Valahonnan előkerített két régi telefont. Előkapta az ő tartaléktelefonját, ami ugyan működött, de nem gyakran használta. Leszerelte mindegyik hátulját, kipattintotta az akkumulátorokat. Eszébe jutott, amit a szomszéd mondott a minap: – Béla, Béla! Nincs olyan nap, amikor ne szerelnél, vagy jönnél át, hogy „kaphatok egy alkatrészt?”! Komolyan mondom: nem barátaink az állatok, hanem a csavarok!

Motyogott valamit az orra alá, majd elszaladt a konyhába. Kiválasztott egy kést. Enyhén alkoholos kábultságát oldotta a szerelés vigasza, de ahogy kijózanodott, kissé másképp kezdte látni az eseményeket. „Vajon az az első kiscsajszi akart velem lenni? Ha nem ül ott a sötétben az a fickó, talán megerőszakolom! Hisz végig tiltakozott!... Most leszek öngyilkos! Hogy én semmire sem vagyok jó!” – gondolta, de végül csak fogta a kiválasztott kést s visszavonult vele a szobájába.

A csavar icipici volt. A legkisebb csavarhúzójával sem fért hozzá, viszont a kés apró hegyét pont bele tudta préselni a mélyedésébe. Alig hallhatóan csikorogva lazult a zár. Amikor felnyílt, elhajlított a készülékben egy-egy műtyüri drótot, mint, ahogy azt a jó telóban látta. Egy órán át is bögyölt, mire elkészült. Mindent visszacsavarozott: és láss csodát: két tökéletesen működő mobil került ki kezei alól. A rossz telefonokban, mind-mind más alkatrészek öregedtek el, így azokat összecserélte.

A megmaradt darabokat belesöpörte egy kifogyott margarinos dobozba, majd telikupacolt íróasztalára helyezte.

Az ágyában aztán gondolataiba merült. Ha nincs ott az a fickó, ő tényleg megteszi? Ilyen elzüllött lenne? – gondolta ismét.

Nagyot böfönt. Alkoholszaggal telt meg a szoba. Elvigyorodott és kifejlesztette újabb találmányát: a műbőfögést. Szájában hátrtolta a levegőt, le a gyomráig, majd engedte feltörni és egy buborékkal kibuggyanni. Ezt addig csinálta, míg épp csak meg tudta akadályozni a levegővel együtt feltörni készülő hánytatát kirobbanni.

Hajnal volt már, mire végre elaludt. Másnap későn kelt, egészen délig fetrengett az ágyban. Senki nem volt már otthon, így felmérte a hűtő tartalmát. Kicsit másnaposan falta fel a sütit, amit anyukája rendelt. Hú, de finom volt!

Aztán feltette hirdetni eladásra a telefont, amit tegnap rakott össze.

Unatkozott, ma nem volt hangulata bandázni a haverjaival. Úgysem értenék meg. Mind ujjongtak volna a helyében, ha felvételt nyerne egy jómódi egyetemre. De ő nem. Nem, nem és nem. Orvos! Az undor fogta el még a gondolatra is. Méghogy felválni másokat, vagy fekélyeket nyomkodni, öreganyókat szurkálgatni! Uh, soha! „Mikor növök már fel! Elmúltam 18, miért engedelmeskedek a szüleimnek, mint egy talpnyaló kutya?” – nagyot köpött haragjában.

Ekkor észrevett valamit. „Ott, annak az órának, mintha elmozdult volna a mutatója!”

Fogta és elhurcolta szobájába a zsákmányt. Tekergette, forgatta, teljesen szétszerelte. De összerakni már nem ment... ritkán fordult ez elő, de ezúttal pórul járt.

„Ó, jaj!” – gondolta. „Remélem, nem veszi észre anya!”

6. fejezet Húsevő virág

Ágoston izgatottan nyomott rá okostelefonján az üzenetre, ami épp az előbb csippant, hogy megérkezett. „Végre írt Göndörke! Hurrá!” – gondolta fojtott izgalommal.

– Kedves Ágoston!
Én is egyetemre járok, az egribe. Mozgókép tanszékre. 3. éves vagyok. Szeretem a tulipánt és a gesztenyepüret. Ennyi. Virgi

Ágoston lelkesen olvasta. „Ó, miért nem írta, hogy van-e pasija! Kár. De nem fogok rákérdezni, ismét az már ciki lenne” – gondolta.

– Szia, Szívem! – írta inkább. – Nincs kedved talizni? Itt a facebookom. Inkább írd ott, úgy jobb – csatolta a linket.

Majd visszatért eredeti elfoglaltságára. Hiába volt nyár közepe, Liu Hsziang, kínai tudós életét tanulmányozta. Ágoston azok közé az egyetemisták közé tartozott, akiket igazán izgatott a tudásvágy, hogy elsajátítsák választott szakirányuk minden rejtélyét. Eddig nagyon érdekelte, amit böngészett, de most hirtelen nem tudott tovább koncentrálni.

Guti Lilla rajza

Csatári Iza –Ágoston

Végül otthagya a könyvet, mert Réka hívta ebédelni. Letelepedtek az asztalhoz hárman. Ágoston még jól emlékezett rá, amikor négyen foglaltak helyet. 6 éve volt az már. Mielőtt a szülei elváltak. Milyen régen is volt! Mennyi minden történt azóta! És milyen régen írt az apjának! Hát, igen. Ha kapott is, mindig csak félszavas válaszokat. Őszintén szólva, ez még mindig fáj neki egy kicsit, de lényegileg már megszokta a helyzetet, bevarrosodott a mély seb. Nem is értette, miért jutott mindez éppen most az eszébe.

Komótosan eszegette a rántott húst rizibizivel. Amikor viszont meghallotta, hogy pittyant a telefonja, elkezdett zabálni. Az volt a szabály, hogy evés közben nem lehet nyomkodni, így nagyon-nagyon sietett, hogy megnézhesse, mi érkezett.

- Ne csámcsogj már annyira! - szólt rá Réka csípősen, ezért egy kicsit lentebb vett a rohamon. Majd félvállról megköszönte az ételt, és rohant is a szobájába. Menetközben kapta ki a telefont zsebéből. Virgi kereste fel Facebookon. Gyorsan visszajelölté és megkérdezte:

- tali valamikor?

- jo ☺

mikor? - írt pár perc elteltével a lány és ezzel beindult köztük a csetelés.

- dönts

- nem tud

pl szept 3

- Mi???

az 2 hónapnál is később!! - háborodott fel a fiú.

- jo

akkor

most hetvege?

az három nap

- ok

ez már szimpibb

szombat?